

Epistola către Filipeni (3)

Capitolul 3

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 24.10.2022, Actualizat: 24.10.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Hristos - Prețul vieții creștine

Capitolul 3 este o intercalare.¹ Înainte de a-și continua îndemnurile în capitolul 4 în legătură cu unitatea în Adunare, Pavel se abate de la acest subiect pentru a vorbi despre forța motrice care îl animă pe creștinul credincios pe drumul credinței. El explică în acest al treilea capitol ce-i dă creștinului credincios energia de a merge pe această cale și de a face voia lui Dumnezeu: această putere constă în a-L avea pe Hristos în glorie ca unic țel în viață.

Este interesant faptul că Pavel nu îi îndeamnă pe credincioșii din Filipi să-L urmeze pe Hristos în glorie; el vorbește despre aceasta mai degrabă din perspectiva propriei sale experiențe. El le spune ce s-a petrecut în viața sa și ce continuă să se petreacă în viața de zi cu zi ca urmare a faptului că Îl are pe Hristos ca țel. Astfel, toți cei care citează această epistolă pot vedea ce l-a motivat pe calea credinței. El ne spune, de asemenea, că vom găsi aceeași energie în noi atunci când vom fi „așa de hotărâți” împreună cu el să-L urmăm pe Hristos (Filipeni 3.15).

În capitolul 2, Pavel ne-a prezentat *modelul* vieții creștine: calea de smerenie a lui Hristos în această lume. Acum, în capitolul 3, el ne arată *țelul* vieții creștine: Hristos înălțat în glorie. Ambele sunt necesare, dacă vrem să învingem vrăjmașul în încercarea sa de a distruge Adunarea din interior. În Filipeni 2.3, Pavel arată că adunările se distrug prin „duh de partidă [ceartă]” și de „glorie deșartă”. În capitolul 2, el ne-a arătat cum poate fi biruit duhul de ceartă: prin faptul că toți cei din adunare au o *atitudine smerită*, adică unul *considerându-l pe altul mai presus de sine însuși*. Acum, în capitolul 3, el ne arată cum poate fi învinsă slava deșartă (slava de sine): prin faptul că toți cei din adunare au gândul îndreptat spre *în sus*. Când ne îndreptăm privirea spre măreția lui Hristos în glorie, aceasta eliberează sufletul de toate gândurile de mulțumire de sine (orgoliu). În prezența măreției și slavei Sale, vedem cât de mici suntem cu adevărat! Deoarece nici o făptură nu se poate lăuda în prezența Lui (1. Corinteni 1.29), cei care petrec timp acolo nu vor avea o părere mai bună despre ei înșiși decât se cuvine (Romani 12.3).

Hristos în *smerenia* Sa și Hristos în *înălțarea* Sa este exemplificat în Vechiul Testament prin două alimente diferite, pe care Dumnezeu le-a dat copiilor lui Israel: „mana” (Exodul 16) și „boabele prăjite ale țării” (Iosua 5.11). Mana s-a coborât din cer și s-a așezat pe roua care cădea în deșert; poporul a cules-o și a mâncat-o. Este o imagine a coborârii lui Hristos în această lume ca Om smerit, așa cum am văzut în capitolul 2 (Ioan 6.31-35,47-51). Atunci când reflectăm la drumul Său de smerenie, ne însușim desăvârșirea Sa morală și acest lucru produce în noi asemănarea morală cu Hristos. Boabele prăjite ale țării au fost mâncate de Israel după ce a trecut Iordanul și a intrat în țara Canaan. Trecerea Iordanului simbolizează identificarea credinciosului cu moartea și învierea lui Hristos. Canaan este un simbol al locurilor cerești, unde se află acum Hristos, după ce Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa (Ioan 12.24; Efeseni 1.20). Așadar, a mânca boabe prăjite înseamnă că ne hrănim spiritual cu Hristos, așa cum este El acum în înălțime ca Om glorificat. Pe Hristos ca mană Îl găsim în cele patru *Evanghelii*, iar pe Hristos ca boabe prăjite Îl găsim în *epistole*. (Există câteva excepții, cum ar fi Filipeni 2).

În acest al treilea capitol vedem puterea care îi poartă pe creștinii credincioși prin această lume; găsim acest lucru ilustrat în experiența lui Pavel. Viața nouă din noi are nevoie de un țel,

iar pentru aceasta, Dumnezeu L-a prevăzut pe Hristos, Cel de sus, în slavă (2. Corinteni 3.18; Evrei 2.9; 12.3). Cine cunoaște aceasta și face din El singurul lui țel, nu va fi doar plin de bucurie, ci și plin de putere spirituală. Uneori, îi auzim pe creștinii credincioși, care sunt în slujba Domnului, spunând că sunt „epuizați”. Cu ceea ce avem înaintea noastră în acest capitol, acest lucru nu ar trebui să se întâmple. Când un creștin credincios își pierde puterea în umblarea sa de credință și în slujire, este pentru că și-a luat ochii de la Domnul în glorie. Și-a pierdut concentrarea asupra lui Hristos și, odată cu pierderea puterii care rezultă din aceasta, bucuria se pierde în suflet - iar descurajarea nu va fi foarte departe.

A te bucura în Domnul (versetul 1)

Versetul 1

Filipeni 3.1: Încolo, frații mei, bucurați-vă în Domnul. Să vă scriu aceleași lucruri, mie nu-mi este greu, iar vouă vă este de folos.

În capitolul 2, Pavel se aștepta ca sfinții din Filipi să se „bucure” de fericita împrejurare că Epafrodit era vindecat, atunci când vestea aceasta va fi ajuns la ei (Filipeni 2.28,29). Acest lucru este foarte bun și frumos, pentru că, cu siguranță, nu este nimic rău în a ne bucura în circumstanțele noastre, atunci când se întâmplă lucruri fericite și favorabile. Dar Pavel le arată acum un fel de bucurie mai înaltă: bucuria „în Domnul”! El spune: „Încolo, frații mei, bucurați-vă în Domnul!” Acest fel de bucurie nu vine din faptul că ne aflăm în circumstanțe favorabile, ci o avem atunci când avem părtășie cu Domnul și suntem preocupați cu interesele Sale. Când ne tragem bucuria din ceea ce avem în Hristos, ne putem bucura chiar și în circumstanțe dificile, deoarece bucuria noastră este îndreptată spre lucruri mai presus de cele din această viață. De aceea, creștinii credincioși pot trece prin încercări severe și totuși își pot menține echilibrul spiritual și pot avea cu adevărat pace în astfel de momente. Așadar, acestea sunt două tipuri diferite de bucurie: bucuria în circumstanțele noastre și bucuria în lucrurile care sunt mai presus de circumstanțele noastre. S-ar putea să nu avem întotdeauna circumstanțe favorabile, în care să ne bucurăm - pentru că unele lucruri în viață sunt triste și rele - dar putem întotdeauna „să ne bucurăm în Domnul”.

Pavel spune apoi: „Să vă scriu aceleași lucruri, mie nu-mi este greu, iar vouă vă este de folos”. El nu avea de gând să se scuze pentru că le amintea credincioșilor din Filipi că pericolele spirituale pândeau pe calea credinței, pentru că el știa cât de viclene erau atacurile vrăjmașului. El îi instruisese deja cu privire la aceste pericole, dar, având în vedere siguranța lor, a ținut să repete acest lucru. Ei trebuiau să fie avertizați de eforturile învățătorilor iudaizanți, care încercau să-i ducă pe sfinți în robie. Vedem de aici că Pavel nu era interesat doar de mântuirea lor (Filipeni 2), ci și de *siguranța* lor (Filipeni 3). Cauza din capitolul 2, care a împiedicat mântuirea practică, a fost *luptele interne*. Cauza din capitolul 3, care i-a privat pe sfinți de bucuria de a-L urma pe Hristos în glorie, este o *învățătură distrugătoare*, care promovează urmărirea lucrurilor pământești. Acest lucru arată că slujitorul Domnului nu trebuie să se teamă niciodată să se repete - dacă este nevoie - în slujba sa.

Un triplu avertisment împotriva învățătorilor iudaizanți (versetul 2)

Versetul 2

Filipeni 3.2: Păziți-vă de câini, păziți-vă de lucrători răi, păziți-vă de scrijelare!

Pavel îi avertizează apoi pe credincioșii din Filipi cu privire la o serie de învățături false care au apărut. Dacă ele ar fi fost luate în seamă, ele i-ar împiedica pe sfinți să-L urmeze pe Hristos în glorie și să se bucure de El. Cei care susțineau această doctrină rea erau iudei neconvertiți, care se strecuraseră în mărturia creștină. J.N. Darby spune:

[Învățătura lor este o] amestecare a principiilor iudaice cu învățătura despre un Hristos glorificat. Această amestecare era de fapt anihilarea învățăturii despre un Hristos glorificat și a avut ca scop reintroducerea cărnii (adică a păcatului și a înstrăinării de Dumnezeu) în locul ei.²

Era o doctrină falsă atât de bine ambalată, încât cineva care nu știa nimic putea crede că este o doctrină creștină adevărată. Dar efectul periculos al acestei învățături a fost acela de a abate privirea sfinților de la Hristos în înălțime spre lucrurile pământești, și astfel de a lipsi creștinismul de chemarea sa cerească și caracterul său ceresc și de a face din el o religie pur pământească. Deoarece acești oameni aveau un trecut iudaic, ei aveau un avantaj față de păgânii convertiți de curând: ei cunoșteau bine scrierile Vechiului Testament, cu care neamurile nu intraseră în contact. Acești oameni falși au profitat de acest lucru și au preluat rolul de învățători și, în acest fel, au adus învățăturile lor false.

Pavel îi descrie pe acești învățători iudaizanți în *trei* moduri. Toate cele trei lucruri se referă la același grup de persoane. El spune:

1. „Păziți-vă de câini” (Filipeni 3.2a).

Aceasta se referă la adevărata poziție a acestor oameni în raport cu Dumnezeu. Ei nu fuseseră niciodată născuți din nou și pecetluiți cu Duhul Sfânt și, întrucât nu fuseseră convertiți, se aflau în afara comunității creștine. Termenul „câini” era folosit de iudei pentru a se referi la păgânii necurați, care se aflau în afara națiunii privilegiate a lui Israel, care la rândul ei se afla într-o relație de legământ cu Dumnezeu (Psalmul 22.16,20; 59.6,14; 68.23; Matei 7.6; 15.26,27; Apocalipsa 22.15). Dar Pavel inversează termenul aici și îl folosește pentru a-i descrie pe iudeii neconvertiți: ei erau necurați pentru că păcatele lor nu fuseseră spălate cu sângele lui Hristos. În creștinism, aceștia erau cei care erau „câini” și stăteau în afara comuniunii sfinților. Pavel nu a fost primul care a folosit acest termen pentru a-i descrie pe israeliți; profetul Isaia i-a numit „câini” pe păzitorii necredincioși din Israel (Isaia 56.10,11).

2. „Păziți-vă de lucrători răi” (Filipeni 3.2b).

Aceasta descrie lucrarea acestor învățători iudaizanți. Încercarea lor era de a-i influența pe sfinți cu învățătura lor falsă.

3. „Păziți-vă de scrijelare” (Filipeni 3.2c).

„Scrijelarea” este un termen de batjocură (probabil inventat de Pavel însuși) menit să descrie adevăratul caracter și efectul învățăturii acestor iudaizanți. Acești oameni se

lăudau că aveau semnul exterior al circumciziei pe carnea lor, dar respingeau ceea ce ea simboliza în interior: tăierea completă a cărnii înaintea lui Dumnezeu prin moartea lui Hristos (Coloseni 2:11). Cuvântul englezesc *consision* (= „tăiere”) din Biblia King James înseamnă literalmente „împotriva tăierii”. (*Con* înseamnă „împotriva”, iar *cision* înseamnă „a tăia”). Este o tăiere a cărnii, dar nu merge atât de departe încât să taie carnea în sens practic. Aceasta este în contrast cu ceea ce vorbește „circumcizia”, care este o tăiere completă a cărnii. De aceea, acești iudaizanți credeau în tăierea celor mai rele forme ale cărnii, dar încurajau totuși urmărirea lucrurilor carnale, cum ar fi mărirea religioasă, faima lumească, câștigul financiar etc.

Este iudaizarea doctrinei o problemă în Biserica de astăzi? Fără îndoială că este; ea a pătruns în întreaga mărturie creștină. H. Smith spune:

Cuvintele apostolului constituie, fără îndoială, un avertisment deosebit pentru noi în zilele din urmă, când această învățătură iudaizantă, care a fost un pericol atât de mare chiar și în Biserica primară din primele zile, s-a răspândit în creștinătate, care a devenit un amestec stricat de iudaism și creștinism. Rezultatul este că a apărut un confesionalism extraordinar în care formele și ceremoniile au luat locul închinării prin Duhul Sfânt. [...] Formându-se după modelul iudaic, creștinismul a devenit imitația taberei iudaice [Evrei 13.13].³

De aceea, o doctrină care îi instruieste pe creștini să se închine lui Dumnezeu conform principiilor ordinii iudaice și încurajează căutările lumești și avantajele pământești este o doctrină iudaizantă.

O triplă descriere a creștinismului adevărat (versetul 3)

Versetul 3

În contrast cu ceea ce prezentau învățătorii iudaizanți, Pavel descrie ce înseamnă adevăratul creștinism. El prezintă caracteristicile esențiale ale creștinismului în trei afirmații diferite. Dacă am fi întrebați ce este cu adevărat creștinismul: versetul 3 ar fi răspunsul. Pavel spune:

Filipeni 3.3: Pentru că *noi* suntem circumcizia, cei care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu și ne lăudăm în Hristos Isus și nu ne încredem în carne, ...

Fiecare persoană din Dumnezeire este menționată aici ca parte esențială a acestei noi ordini spirituale a lucrurilor. De aceea, adevăratul creștinism include revelarea Triunității: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Pavel spune: „*Noi* suntem circumcizia”. Prin aceasta, el vorbește în numele întregii comunități creștine, așa cum se află ea înaintea lui Dumnezeu. Acesta era un nou mod de a folosi cuvântul *circumcizie*, deoarece el este folosit în mod obișnuit în Scriptură pentru a distinge națiunea lui Israel (Faptele apostolilor 10.45; 11.2; Romani 15.8; Galateni 2.7-9,12; Coloseni 4.11; Tit 1.10) de păgâni; aceștia din urmă erau numiți „cei netăiați împrejur” (Galateni 2.7;

Efesenii 2.11). Pavel nu se referă aici la ritualul exterior al circumciziei, ci folosește cuvântul într-un sens simbolic. Deoarece circumcizia înseamnă literalmente „a tăia complet”, Pavel folosește cuvântul pentru a se referi la ceea ce credincioșii în Domnul Isus Hristos au primit prin credința în moartea Sa: tăierea completă și, prin urmare, sfârșitul complet al omului în carne înaintea lui Dumnezeu (Romani 8.3; Colosenii 2.11). De asemenea, descrie o viață care este practic separată de activitatea cărnii pentru Dumnezeu.

Trei lucruri descriu creștinismul în esența sa:

1. „Noi ne închinăm [slujim] prin Duhul lui Dumnezeu.”

Apropierea creștinului credincios de Dumnezeu este o chestiune spirituală: „în duh și în adevăr” (Ioan 4.24). Creștinismul este o „cale nouă și vie” care nu necesită ritualurile unei religii pământești, așa cum se găseau în iudaism (Evrei 10.19-22). Este o cale „nouă”, pentru că ea nu este o copie sau o prelungire a iudaismului și este o cale „vie”, pentru că cineva trebuie să aibă o viață nouă (printr-o naștere din nou) pentru a avea parte de ea.

2. Noi „ne lăudăm în Hristos Isus”.

Nu trebuie să trecem cu vederea faptul că Pavel folosește aici expresia „în Hristos Isus”. Am menționat deja în [comentariile noastre la Filipeni 1.1](#) la ce se referă în general Scriptura când spune „Isus Hristos” (numele Său de Om precedă titlul Său): Domnul a venit din cer pentru a împlini voia lui Dumnezeu prin moarte și înviere (Romani 15.8 etc.). Dar când se spune „Hristos Isus” (titlul său precedă Numele Său ca Om), se referă la Domnul care a realizat lucrarea de răscumpărare și S-a întors în cer ca Om glorificat. Deoarece poziția creștinului credincios înaintea lui Dumnezeu este „în Hristos Isus” (Romani 8.1 etc.) și tot ceea ce are el este în acest Om glorificat, la dreapta lui Dumnezeu (Colosenii 3.1-3), înțelegem că creștinismul este o chestiune cu totul cerească. Din Scriptură rezultă că tot ceea ce aparține creștinului credincios este ceresc: caracterul său (1. Corinteni 15.48), casa sa (2. Corinteni 5.2), binecuvântările sale (Efesenii 1.3), șederea sa (Efesenii 2.6), lupta sa (Efesenii 6.10-12), cetățenia sa (Filipeni 3.20), speranța sa (Colosenii 1:5), chemarea sa (Evrei 3.1), posesiunea sa (Evrei 10.34), locul său (Evrei 12.23), moștenirea sa (1. Petru 1.4) și destinația sa finală (2. Corinteni 5.1). Acest lucru este în contrast cu iudaismul, care este o religie pământească. În creștinism, nu ne lăudăm cu Moise, ci „ne lăudăm cu Hristos Isus”. Aceasta înseamnă că tot ceea ce *suntem* și tot ceea ce *avem* se află în ceruri și se găsește în acest Om ceresc, la dreapta lui Dumnezeu.

3. Noi nu ne „încredem în carne”.

Credincioșii în Domnul Isus au acceptat judecata lui Dumnezeu, pe care El a făcut-o pe cruce asupra omului în carne (Romani 6.6; 8.3; Colosenii 2.11). Ca urmare, ei resping carnea în viața lor - atât în context lumesc, cât și religios. Prin urmare, creștinii credincioși nu participă la activități lumești care favorizează înclinațiile cărnii și nu urmăresc câștiguri personale în religia pământească.

Rezumând se poate spune: creștinismul adevărat are de-a face cu credincioșii în Domnul Isus

care recunosc judecata de condamnare a lui Dumnezeu asupra cărnii și găsesc totul în Hristos cel de sus; și având Duhul Sfânt care locuiește în ei, ei se închină lui Dumnezeu într-un mod spiritual și nu prin rânduilele și ritualurile exterioare ale unei religii pământești.

Creștinismul autentic, așa cum îl prezintă Pavel în Filipeni 3.3, era ceva la care învățătorii iudaizanți se împotriveau. Nefiind convertiți, ei nu aveau o viziune clară asupra lumii și a cărnii și asupra judecății lui Dumnezeu asupra lor. Nici nu au avut credința de a înțelege și aprecia poziția credinciosului înaintea lui Dumnezeu „în Hristos Isus”; aceasta se referă și la binecuvântările în Hristos, așezat în cer, care sunt legate cu aceasta. Ei vedeau creștinismul ca pe o oportunitate de a „face afaceri cu Cuvântul lui Dumnezeu” (2. Corinteni 2.17; vezi nota de subsol din CSV-Elberfelder) - adică, ca pe o afacere prin care se putea câștiga un ban! Își imaginau că creștinismul este o religie pământească, o simplă extensie a iudaismului. Cu această viziune falsă asupra creștinismului, acești iudaizanți i-au încurajat pe credincioși să urmărească „lucrurile mai pozitive” ale cărnii, atât în religie, cât și în lume. Întreaga lor învățătură era în esență de a-i încuraja pe credincioși să se „încredă în carne”. Ei erau în mod clar împotriva tăierii complete a cărnii în practică, ceea ce înseamnă adevărata circumcizie. De aceea, acești învățători falși erau un obstacol în calea practicării creștinismului adevărat și, din acest motiv, Pavel și-a luat un moment pentru a-i avertiza pe sfinți împotriva lor.

Adevărata circumcizie - tăierea completă a cărnii (versetele 4-7)

Versetele 4-7

Pentru a ilustra ce este adevărata circumcizie, Pavel prezintă propria istorie. El spune:

Filipeni 3.4-7: ... deși eu am motiv de încredere și în carne. Dacă vreun altul gândește să se încredă în carne, eu cu atât mai mult: circumcis a opta zi; din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; după lege, fariseu; în privința râvnei, persecutor al Adunării; în privința dreptății care este în lege, fiind fără vină; dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos.

Auzind acest lucru, adversarii săi l-ar fi putut acuza că este mândru de ceea ce Pavel a renunțat pentru Domnul. Dar nu acesta a fost motivul pentru care a menționat istoria sa personală. A spus-o din două motive importante:

În primul rând, el a vrut să arate că adevărata circumcizie înseamnă tăierea *completă* a cărnii. Viața sa a fost o dovadă clară în acest sens. Dumnezeu a judecat carnea în întregime pe cruce (Romani 6.6; 8.3; Coloseni 2.11). Aceasta includea atât așa-numitele lucruri „bune”, pe care le putea face carnea, cât și lucrurile „rele” ale acesteia. Prin urmare, Pavel a respins în viața sa carnea în toate aspectele ei, nu doar în formele ei cele mai rele.

Dacă cineva ar fi putut vreodată să se încredă în carne pentru a face lucruri „bune” și a fi plăcut lui Dumnezeu, acela ar fi fost Saul din Tars. Viața lui a arătat „ce e mai bun din carne”. Carnea lui fusese crescută și educată divin încă de la naștere. Se născuse sub Lege și fusese crescut într-o relație de legământ cu Iahve, în cea mai strictă sectă a iudaismului: fariseii. În

cea ce privește conștiința sa, el credea că a respectat fără vină cerințele Legii. În căutarea unei vieți religioase, el s-a străduit să devină un om remarcabil în iudaism și să obțină recunoașterea și faima care veneau odată cu aceasta. Alții se puteau lăuda cu realizări în acea religie, dar el putea spune: „Eu încă mai mult”. Pe când Pavel nu era încă convertit, era plin de vanitate (de importanță de sine)!

Așadar, mărturiile lui Pavel, în ceea ce privește carnea, erau cât se poate de bune. Dar în realitate înaintea lui Dumnezeu era un fanatic religios, plin de mândrie. Bineînțeles, atunci el nu a văzut lucrurile în acest fel. El credea cu adevărat că era plăcut lui Dumnezeu! Dar acest lucru nu face decât să ne arate cât de înșelătoare este carnea și că nu putem avea încredere în ea. Viața lui Pavel dovedește că firea (carnea) poate fi îmbrăcată în activități religioase și poate fi foarte înșelătoare. Mândria spirituală, care determină o persoană să caute un loc influent în rândul oamenilor într-un cadru religios, este un tip de mândrie care este de obicei cel mai greu de recunoscut la sine însuși. Ceilalți o vor vedea în noi, dar noi înșine, din păcate, de obicei, nu putem. Pavel face o listă cu unele dintre lucrurile religioase, cu care se lăudase înainte de convertire și care l-au orbit cu privire la adevărata sa stare:

- *„Circumcis a opta zi”*
Ritualul exterior al circumciziei literale era semnul că o persoană se afla într-o relație de legământ cu Dumnezeu. Aceasta este mândria într-o relație cu Dumnezeu.
- *„Din neamul [națiunea] lui Israel”*
Aceasta este mândria de a aparține unui anumit popor, unei anumite națiuni.
- *„Din seminția lui Beniamin”*
Aceasta este o aluzie la credințioșia acestei seminții. Când națiunea s-a împărțit în două regate sub Roboam și Ieroboam, seminția lui Beniamin a rămas loială seminției lui Iuda. Este o mândrie în credințioșie.
- *„Evreu din evrei”*
Este mândria de a aparține unei familii speciale.
- *„După lege, fariseu”*
Aceasta este mândria în drept-credințioșie.
- *„În privința râvnei, persecutor al Adunării”*
Aceasta este mândria în zelul religios.
- *„În privința dreptății care este în lege, fiind fără vină”*
Aceasta este mândria de a fi ireproșabil din punct de vedere moral.

Saul din Tars era un model de sinceritate religioasă, dar, așa cum am menționat mai devreme, era doar mândrie. Ce a avut de învățat (și ce avem și noi de învățat): „Omul în starea lui cea mai bună este doar o deșertăciune” (Psalmul 39.5⁴), iar toate așa-zisele „lucruri bune”, pe care le făcuse cu acuratețe religioasă, fuseseră judecate de Dumnezeu pe cruce și erau complet lipsite de valoare în ochii lui Dumnezeu. Prin harul suveran al lui Dumnezeu, Pavel a trebuit să experimenteze acest lucru într-un mod dramatic, atunci când era în drum spre Damasc (Faptele apostolilor 9).

Iar planurile veșnice au fost: „Iubire atotputernică, oprește-l pe acest om!”⁵

În acea zi remarcabilă, s-au întâmplat două lucruri: „o lumină din cer” l-a înconjurat pe Pavel

și el a auzit „un glas [din cer] care îi vorbea” [Faptele apostolilor 9.3,4]. În același timp, a făcut o dublă descoperire: lumina l-a făcut să se vadă așa cum îl vedea Dumnezeu - ca păcătos! Vocea care îi vorbea l-a făcut să înțeleagă că Isus din Nazaret era într-adevăr Hristosul, Mântuitorul păcătoșilor! Astfel, cel dintâi dintre păcătoși L-a întâlnit pe Mântuitorul păcătoșilor [compară cu 1. Timotei 1.15], și imediat L-a mărturisit ca „Domn” al său!

Pavel nu a putut vedea timp de trei zile. În această perioadă - înainte de a primi Duhul Sfânt - a avut experiența descrisă în Romani 7.7-25. În timpul acestor trei zile, în prezența lui Dumnezeu, a învățat că *toată carnea* este incorigibil de rea și absolut nedemnă de încredere. După această experiență, el a putut spune: „Știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7.18). Învățase că nu era nimic bun în carnea lui. Fie că este vorba de josnicia cărnii, fie că este vorba de carne în religiozitatea ei, toate aspectele sunt incorigibil de rele și, prin urmare, carnea trebuie respinsă în orice privință în viața creștină practică. Acesta este adevăratul sens al „circumciziei” despre care vorbește Pavel în Filipeni 3.3.

Al doilea motiv, pentru care Pavel și-a descris aici propria istorie, este că a vrut să arate că nu este neapărat nevoie de mult timp pentru a învăța „să nu te încrezi în carne”. Istoria lui Pavel arată că acest lucru poate fi învățat într-un mod foarte profund și într-un timp foarte scurt. A învățat această mare lecție în trei zile! Aceasta este experiența vieții creștine *normale*. Cei mai mulți dintre noi nu cred aceasta și se împotrivesc mărturiei lui Dumnezeu cu privire la carne. De multe ori este nevoie de timp și de experiență, înainte de a fi gata să acceptăm ceea ce a spus Dumnezeu despre carne și să nu ne mai încredem în ea. Acest lucru arată că *una* este să fii de acord mental cu aceste lucruri ca doctrină și cu totul altceva să cunoști adevărul lor în practică.

F.B. Hole spune:

Cât de mult timp, cu siguranță, trece până când învățăm să nu ne încredem în carnea noastră, ci să ne înținem de ea! Prin ce experiențe trebuie să trecem adesea în această privință! Aceste experiențe sunt descrise în detaliu în Romani 7, iar această lecție nu o putem învăța în nici un caz teoretic, ci doar printr-o experiență adecvată. În sine, nu este necesar să ne ia foarte mult timp să învățăm această lecție, dar în practică este de obicei așa. [...] De îndată ce au trecut cele trei zile de orbire, el [Pavel] a început să se laude în Hristos Isus. În acele trei zile a învățat marea lecție.⁶

Un nou subiect - Hristos (versetele 8-14)

Versetele 8-12

Filipeni 3.8-12: Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos; și să fiu găsit în El nu având ca dreptate a mea pe cea din lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea de la Dumnezeu, prin credință, ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și comuniunea suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui, dacă voi ajunge cumva la învierea dintre morți. Nu că am obținut deja premiul sau că am ajuns deja desăvârșit; însă

urmăresc, dacă aş putea să-l şi apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Hristos Isus.

În versetele anterioare, Pavel ne-a spus ce a făcut atunci când a renunţat la tot pentru Hristos, dar nu ne-a spus exact ce l-a determinat să facă acest lucru. Din istoria convertirii sale (Faptele apostolilor 9) am aflat că a făcut-o pentru că l-a văzut pe Hristos în glorie. Imediat, Hristos a devenit noul său ţel în viaţă. Când a putut să vadă din nou, întreaga sa gândire şi ţelul în viaţă s-au schimbat complet.

Pavel menţionează *două* lucruri, care au schimbat cursul vieţii sale: el spune: „În adevăr, şi socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoştinţei lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate şi le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câştig pe Hristos.” În primul rând, el a văzut în lumina lui Dumnezeu (când a fost orb timp de trei zile) că lucrurile în care îşi pusese speranţele pentru eternitate erau complet lipsite de valoare. În consecinţă, a renunţat la tot ca la o „pierdere”. În al doilea rând, el avea o nouă perspectivă: tânjea după „valoarea nespuse de mare a cunoaşterii lui Hristos Isus”. Prin aceasta totul a fost reevaluat în viaţa sa şi aceasta l-a pus pe o cale complet nouă. Imediat a propovăduit pe Hristos în sinagogile din Damasc (Faptele apostolilor 9.20).

Niciodată, nici măcar o clipă, nu s-a abătut din această mare convertire. Realmente, pe măsură ce mergea pe calea creştină a credinţei şi a slujirii, a devenit tot mai convins de decizia sa de a renunţa la aceste lucruri. În versetul 7 el spune: „... *le-am socotit*”, dar în versetul 8 spune: „... şi *socotesc* ...”. Aceasta acoperă o perioadă din viaţa sa de aproximativ treizeci de ani. Când s-a convertit în Damasc, el a considerat toate lucrurile ca o pierdere; dar acum, după vreo treizeci de ani, când a scris scrisoarea către credincioşii din Filipi, încă le mai considera o pierdere! Totuşi, există o diferenţă: ceea ce el vedea atunci ca „pierdere” în aceste lucruri, acum le consideră ca fiind „gunoi”! După ce a umblat în părtăşie cu Domnul în aceşti mulţi ani, Pavel a văzut mai clar ca niciodată că aceste lucruri erau lipsite de valoare şi s-a referit la ele în consecinţă. În afară de aceasta, la începutul experienţei sale creştine, el numea lucrurile la care renunţase: „cele care”; dar acum, după ce a mers pe cale o vreme, spune că, cu privire la Hristos, socoteşte că „toate” sunt o pierdere. Acest lucru arată că în timp ce umbla cu Domnul a făcut progrese în exerciţiul sufletului său. Ce l-a făcut capabil să continue pe această cale? Nu era vorba doar de faptul că îşi schimbase religia, ci el fusese câştigat de o Persoană - Hristos, Fiul lui Dumnezeu! El a putut spune: „Ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credinţă, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine” (Galateni 2.20). Era „dragostea lui Hristos” cea care l-a constrâns (2. Corinteni 5.14).

Şapte dorinţe noi

Astfel, Pavel avea acum un ţel nou în viaţa sa. Din exemplul său vedem ce înseamnă pentru cei care sunt preocupaţi de acest subiect să aibă un astfel de ţel. Avea dorinţe complet noi - şi toate îşi aveau centrul în Hristos. Preocuparea pentru acest nou obiectiv a produs o bogăţie inepuizabilă de putere, care l-a făcut să continue alergarea creştină. În conformitate cu caracterul epistolei, el nu le spune credincioşilor din Filipi să-L urmeze pe Hristos în glorie, ci vorbeşte despre aceasta ca despre propria sa experienţă. În consecinţă, el vorbeşte din perspectiva a ceea ce acea experienţă a produs în viaţa sa. El ştia că, dacă îşi va povesti

experiența, îi va determina pe credincioșii din Filipi să dorească același lucru (Cântarea Cântărilor 6.1).

În următoarele versete, Pavel vorbește despre șapte dorințe noi din viața sa, toate rezultate din acest nou obiect. Acestea sunt lucrurile pe care fiecare ar trebui să le realizeze în umblarea lui creștină:

1. „Ca să-L câștig pe Hristos” (Filipeni 3.8)

Prin aceasta, Pavel nu a vrut să spună că spera să-L câștige pe Hristos ca Mântuitor al său prin faptul că renunța la viața sa anterioară; Hristos era Mântuitorul său de treizeci de ani! Această idee provine din Biserica Catolică; ea învață în mod fals că Hristos și mântuirea veșnică se obțin prin fapte. Ea îi încurajează pe oameni să renunțe la toate lucrurile din viață și să se retragă într-o mănăstire unde să se preocupe cu fapte bune, în speranța de a obține mântuirea sufletelor lor.

Pentru că versetul este la timpul prezent, indică faptul că scopul lui Pavel de „a-L câștiga pe Hristos” nu este pentru el doar un exercițiu în prezent, ci a fost și un exercițiu în trecut, în sensul că Îl primise ca Mântuitor cu mulți ani înainte. Pavel a considerat că lucrurile, pentru care se străduise cândva, sunt o piedică în calea privilegiului incomensurabil de a-L cunoaște pe Hristos și de a-L urma. Și-a dat seama: pentru a-L „câștiga” practic pe Hristos în experiența sa, el a trebuit să lase realizările carnale - ceea ce renunțase - pe mormanul de gunoi⁷, și exact asta a făcut până la sfârșitul vieții sale.

2. „Să fiu găsit în El nu având o dreptate a mea” (Filipeni 3.9)

Această afirmație nu înseamnă că Pavel nu era considerat neprihănit înaintea lui Dumnezeu și că, prin urmare, a căutat cu sârguință și a sperat că va obține într-o zi neprihănirea la sfârșitul călătoriei sale. Și în privința aceasta, romano-catolicismul învață exact acest lucru, dar Scriptura nu o face. Pavel era deja neprihănit înaintea lui Dumnezeu, deoarece era justificat prin credință (compară cu Romani 4.5; 5.1). Mai degrabă, el se referea la faptul că el va fi un om glorificat în ziua lui Hristos. El nu a vrut să apară acolo cu o neprihănire obținută pe baza Legii, care să provină din propriile fapte (dacă ar fi fost posibil așa ceva), ci în neprihănirea care este în Hristos (2. Corinteni 5.21). Astfel, el a vrut să fie la Hristos în glorie, fără să aibă nimic, pe care să-l arate cu degetul, care să-i dea glorie; pentru că Hristos trebuia să primească toată onoarea și toată gloria și toată lauda trebuia să I se dea Lui.

3. „Ca să-L cunosc pe El” (Filipeni 3.10a)

În timp ce Pavel era pe cale să fie la Hristos în starea glorificată, între timp, dorința lui mare și arzătoare era de a-L cunoaște pe Hristos mai îndeaproape. Observă: el nu a spus că dorea să știe lucruri *despre* Hristos, ci mai degrabă că dorea să-L cunoască *pe Hristos însuși*. Aceasta se referă la o intimitate personală cu Hristos, care vine doar prin experiența în circumstanțele vieții, dacă trăim cu El.

4. „Ca să cunosc puterea învierii Lui” (Filipeni 3.10b)

Unii comentatori se întrebă dacă acest lucru se referă la învierea literală sau la puterea vieții de înviere, care acționează în credincios într-un mod practic. Deoarece ea este menționată în text *înainte* ca Pavel să vorbească despre o eventuală moarte pentru Hristos, presupunem că el vorbește despre puterea spirituală a vieții de înviere care s-a manifestat în viața sa. J.N. Darby este de acord cu acest lucru:

Întrebare: Ce este „puterea învierii” la credincioșii din Filipi? Răspuns: ... ca să pot acționa în puterea învierii și să pot umbla în această lume, care face ca moartea și toate celelalte lucruri să fie nimic pentru mine.⁸

În Efeseni 1.19-21, Pavel menționează că puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat pe Hristos din morți, lucrează acum „în noi, cei care credem”. Adică, ea este operativă în viața credincioșilor care umblă în Duhul Sfânt și, în acest fel, ei revelează viața de înviere în trupurile lor muritoare. Pavel voia să experimenteze această putere practică a vieții de înviere ca pe un lucru viu și prezent în viața sa (compară cu Galateni 2.20). Găsim acest lucru exemplificat în Elisei, când preia mantaua lui Ilie la Iordan și pleacă în puterea acesteia, devenind o binecuvântare pentru alții (compară cu 2 Împărați 2.9-15).

5. „Să cunosc părtășia suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3.10c)

Când trăim în puterea vieții de înviere și această viață se revelează în umblarea și în căile noastre, aceasta va provoca în mod natural persecuția din partea necredincioșilor. Pavel numește împotrivirea, de care au parte creștinii credincioși pe calea credinței, „părtășia suferințelor Lui [ale lui Hristos]”. Când suferim pentru Hristos, avem parte de fapt de același caracter al suferințelor de care a avut parte Hristos din partea oamenilor răi (2. Corinteni 1.5; 4.10; Galateni 6.17; Coloseni 1.24). Aceste suferințe nu sunt suferințele Sale ispășitoare, căci nici o creatură nu poate lua parte la lucrarea ispășitoare a lui Hristos (compară cu Marcu 10.38).⁹

Singura dorință a lui Pavel era să fie asemenea lui Hristos în toate modurile posibile. (Repet: aceasta este viața creștină *normală*.) Aceasta era dorința lui cea mai arzătoare. El a vrut să ajungă la Hristos în glorie și, având acest țel înaintea ochilor, a fost dispus să fie „făcut asemenea” cu „moartea” lui Hristos și să moară ca martir, pentru a atinge acest țel. Dacă cineva trăia o viață de devotament față de Hristos, așa cum a făcut Pavel, era foarte posibil ca acest lucru să se întâmple. Este ca și cum Pavel ar spune: „Dacă voi muri de mâna unor oameni răi, voi semăna și mai mult cu Hristos, pentru că și El a fost ucis de oameni răi! Nimic nu mi-ar face mai multă bucurie decât să ajung la Hristos în glorie pe aceeași cale pe care a mers El pentru a ajunge acolo!”

6. „Și astfel în orice fel ar fi, să ajung la învierea dintre cei morți” (Filipeni 3.11)

Dacă voia lui Dumnezeu era într-adevăr ca Pavel să moară pentru Hristos prin mărturia sa, el era gata pentru aceasta (compară cu 2. Corinteni 5.8), pentru că atunci ar fi experimentat literalmente puterea învierii, așa cum a experimentat-o Hristos când a fost înviat dintre morți. Acest lucru nu ar face decât să-l facă și mai asemănător cu Hristos!

Scriptura indică faptul că există două învieri, la o distanță între ele de aproximativ o mie de ani (Ioan 5.29). Este vorba despre „învierea celor dreți și a celor nedreți” (Faptele apostolilor 24.15). Acest lucru nu-l știau sfinții din Vechiul Testament, ci ei cunoșteau doar o înviere foarte generală (compară cu Ioan 11.24). Evanghelia a făcut lumină asupra acestui subiect (compară cu 2. Timotei 1.10) și noi acum știm că există două învieri:

Prima înviere, care are de-a face cu învierea celor dreți, este o înviere „*dintre morți*”. Deci este un lucru selectiv; cei dreți, care au murit, sunt selectați dintre cei morți fără Dumnezeu și aduși la viață. Această „înviere din”, așa cum este numită uneori¹⁰, a fost învățată mai întâi de Domnul Isus Hristos (Matei 17.9) și apoi de apostoli (Romani 6.4; 1. Corinteni 15.20; Efeseni 1.20; Filipeni 3.11; Coloseni 1.18 etc.). Prima înviere are *trei* faze:

1. „*Cel dintâi rod, Hristos*” (1. Corinteni 15.23a).

Acest lucru s-a întâmplat atunci când Domnul a înviat dintre morți (compară cu Matei 28.1-6). Caracterul învierii Sale este un exemplu a ceea ce va urma pentru cei neprihăniți. Prin urmare, El este „primul rod” al acestei învieri.

2. „*Cei ai lui Hristos, la venirea Lui*” (1. Corinteni 15.23b).

Aceasta se referă la sfinții din vremurile Vechiului și Noului Testament care vor fi înviați la răpire (1. Tesaloniceni 4.15-18; Evrei 11.40).

3. „*Au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani*” (Apocalipsa 20.4).

Credincioșii iudei și păgâni, care vor muri în săptămâna a 70-a a lui Daniel, vor fi înviați la sfârșitul neazului cel mare, încheind astfel prima înviere (Apocalipsa 14.13).

A doua înviere (învierea celor nedreți) va avea loc la sfârșitul Împărăției Milenare, adică la sfârșitul timpului (compară cu Apocalipsa 20.5,11-15). Atunci, morții nelegiuți vor fi înviați și judecați înaintea marelui tron alb și apoi vor fi trimiși la o eternitate pierdută în iazul de foc (iadul).

7. „**Dacă aș putea să-l și apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus**” (Filipeni 3.12b)

În timp ce Pavel mergea pe calea credinței, el căuta să înțeleagă tot mai bine și să crească în scopul glorios la care era destinat prin harul lui Dumnezeu. „Premiul”, pe care îl urmărea, era acela de a fi cu și ca Hristos în glorie. Acesta era un lucru pe care toți sfinții îl vor obține când va veni Domnul (2. Tesaloniceni 2.14). El a recunoscut că, în acest moment al experienței sale creștine, nu era încă în „posesia” premiului: „Nu că am obținut deja premiul sau că am ajuns deja desăvârșit”. (Desăvârșirea, în felul în care Pavel vorbește despre ea aici, înseamnă a fi pe deplin asemenea cu Hristos în starea glorificată; Filipeni 3.21.) Dar Pavel a vrut să știe mai profund de ce fusese prins de Hristos, așa că spune: „Dacă aș putea să-l și apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus” (Filipeni 3.12).

Revelarea tainei, prezentată în epistola către Efeseni și epistola către Coloseni, dezvăluie „planul etern” al lui Dumnezeu (Efeseni 3.11). Taina este prezentată în aceste epistole în principal ca o chestiune de doctrină, deci Pavel cunoștea aceste lucruri, căci el a scris aceste epistole. Dar el voia mai mult: voia să cunoască inima Celui care îl alesese pentru locul pe care urma să-l ocupe alături de Hristos în ziua viitoare a revelației. Pentru că nu atinsese încă

țelul divin la care fusese chemat, a continuat pe calea credinței, căutând să înțeleagă și mai profund acel țel.

Versele 13,14

Preocuparea centrală a vieții lui Pavel era acum să urmărească țelul său - Hristos în glorie. El a eliminat toate lucrurile neînsemnate din viața sa, pentru a-și putea concentra toată atenția asupra acestui singur lucru. El spune:

Filipeni 3.13,14: Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.

Încă o dată, a avea o astfel de preocupare centrală măreață este un creștinism *normal* - cu toții ar trebui să ne concentrăm pe deplin asupra lui Hristos în acest fel!

Pavel știa că cel mai mare obstacol în calea urmării lui Hristos în glorie era „încrederea în carne”, într-o activitate pământească sau alta (Filipeni 3.4). Exact acest lucru a fost promovat și susținut de învățătorii iudaizanți și, prin urmare, ei au fost o plagă, un rău pentru creștinism. Ei trebuiau să fie demascați ca lucrători răi și tratați ca atare (Galateni 5.7-10). Mesajul lui Pavel era exact opusul; era vorba despre „a uita pe cele din urmă”. Acest lucru se referă la aspirația sa ambițioasă de a fi la un moment dat un om de seamă în lumea religioasă. Această afirmație este deseori scoasă din context și aplicată la lucrurile rele pe care o persoană le-a făcut sau la lucrurile triste pe care le-a trăit în viața sa. Pentru a se liniști cu privire la aceste lucruri, o astfel de persoană va invoca cu ușurință aceste cuvinte despre uitare. Cu toate acestea, Pavel nu vorbește despre a uita lucrurile triste și rele; el vorbește despre a renunța și a se detașa de așa-numitele lucruri „bune”, pe care le urmărise cândva și care îl făcuseră să fie deosebit printre semenii săi - lucruri de care carnea putea fi mândră și pe care lumea le admira.

Vedem aici o evoluție în ceea ce privește lucrurile pe care Pavel le urmărise în trecut. Când s-a convertit, a tratat aceste lucruri ca pe o „pierdere”; apoi, pe măsură ce a progresat în experiența sa creștină, le-a văzut așa cum erau cu adevărat: ca pe niște „mizerii”. Acum vorbește despre aceste lucruri ca despre ceva pe care „l-a uitat” complet. Observă că „uitarea” și „urmărirea (întinzându-mă spre cele dinainte)” sunt la timpul prezent. Acest lucru arată că „urmărirea” și „uitarea” au fost un exercițiu constant în viața sa. Aceasta ne învață că nu este timp pentru lenevire în viața noastră creștină, pentru că dacă ne relaxăm chiar și puțin în năzuința noastră de a-L urma pe Hristos, este posibil să ne întoarcem la lucrurile pe care le-am urmărit cândva.

Pavel înainta „cu privirea îndreptată spre țintă”. Acest lucru nu înseamnă că el încerca să aducă ziua în care el va ajunge la Hristos în glorie mai devreme decât a stabilit Dumnezeu; acest moment va fi pentru toți credincioșii în același moment - la răpire. Țelul său era asemănarea deplină cu Hristos. A urmări acest țel înseamnă să încercăm în toate modurile posibile să ne asemănăm moral și spiritual cu El chiar și acum. În acea zi, „vom cunoaște așa cum și noi am fost cunoscuți” (1. Corinteni 13.12). Cu cât creștem mai mult în înțelegerea

acestei cunoașteri acum, cu atât mai mult ne apropiem în acest sens de ziua în care vom avea cunoașterea deplină.

Expresia „chemarea în sus a lui Dumnezeu” se referă la chemarea cerească a creștinului credincios de a fi *cu și ca* Hristos acolo unde El este în înălțime. Aceasta este partea tuturor credincioșilor, nu doar a celui care s-a distins prin credință și fapte bune în fața celorlalți credincioși. „Sus” [versiunea engleză KJV: *high*] înseamnă pur și simplu „deasupra”, ca în cer. Sensul în care Pavel folosește cuvântul „premiul [de luptă]” se referă la ceea ce vor primi toți creștinii credincioși în acea zi viitoare.

Astfel, vedem din aceste șapte noi dorințe ale lui Pavel, că întregul său scop în viață a fost complet reînnoit. Aceste lucruri nu sunt exerciții neobișnuite, care se pot găsi doar la un apostol, ci ele caracterizează viața creștină normală. De aceea, fiecare dintre noi ar trebui să aibă aceste dorințe!

Trei stări ale sufletului în legătură cu urmarea lui Hristos în glorie (versetele 15-21)

În ultimele versete ale capitolului 3, Pavel subliniază faptul că există diferite niveluri de creștere și progres spiritual în rândul sfinților din fiecare comunitate creștină. Unii au fost salvați doar recent, iar alții sunt pe drum de mulți ani. În condiții normale, fiecare gândește diferit despre urmarea lui Hristos în glorie. Dar nu este întotdeauna așa. Uneori, cei care sunt pe cale de mult timp sunt încă în stadii incipiente de înțelegere a revelației creștine și sunt înapoiați din punct de vedere spiritual. În consecință, nivelul de intensitate al uceniciei lor - modul în care își urmăresc țelul (Hristos în glorie) - va reflecta acest lucru. Pavel arată aici: aceste diferențe pot exista într-adevăr, dar nu există niciun motiv pentru care toți cei din adunare să nu poată umbla într-o unitate fericită unii cu alții și pentru care fiecare să nu-l poată accepta pe celălalt în ceea ce privește locul în care se află în prezent în creșterea sa spirituală. Dacă nu suntem atenți în această privință, satan se va folosi de aceste diferențe pentru a-i dezbină pe sfinți.

Pavel vorbește despre trei stări sufletești, care reflectă această diferență dintre sfinți și îi avertizează pe fiecare în consecință. El spune:

Versetul 15a

Filipeni 3.15a: Deci câți suntem desăvârșiți să gândim aceasta; ...

1. „Să gândim aceasta”

Felul în care Pavel folosește cuvântul „desăvârșiți” în acest verset ar putea fi derutant. În Filipeni 3.12, el tocmai vorbise despre sfinții care nu erau încă „desăvârșiți” - inclusiv el însuși. Acum, în versetul 15, el vorbește despre sfinți care sunt „desăvârșiți” și se include pe sine însuși. Acest lucru poate părea contradictoriu, dar, de fapt, el vorbește despre două aspecte diferite ale desăvârșirii. În versetul 12, a fi desăvârșit este asociat cu atingerea stării glorficate, când sfinții vor fi asemenea lui Hristos [compară cu Romani 8.29]. Acest lucru va

avea loc la răpire [compară cu Filipeni 3.21]. În versetul 15, a fi făcut desăvârșit este ceva prezent și legat de maturitatea spirituală sau de maturitatea în lucrurile dumnezeiești.

Pavel vrea să spună prin aceasta: credincioșii maturi din punct de vedere spiritual ar trebui să își exprime maturitatea prin faptul că ei „gândesc” așa ca el. Ei au același obiectiv central măreț în viața lor, deoarece, la fel ca Pavel, au lăsat deoparte inutilul și Îl urmăresc pe Hristos în glorie ca unic țel. Dacă nu suntem „desăvârșiți” în acest sens, nu este pentru că nu suntem *capabili* de aceasta, ci pentru că nu o *dorim* cu ardoare. Dacă avem dorința, Duhul Sfânt va dezvolta capacitatea în inimile noastre, iar noi vom fi însetați mai mult după Hristos și de lucrurile Lui, iar acest lucru duce la maturitate spirituală. Capacitatea de a face sau de a înțelege lucrurile dumnezeiești nu depinde de nicio aptitudine naturală, cum ar fi aptitudinea intelectuală. Mulți credincioși au puteri intelectuale considerabile, dar au doar cunoștințe de bază în ceea ce privește lucrurile divine. Ei nu s-au dezvoltat spiritual așa cum ar fi putut să o facă, dacă ar fi fost mai devotați. În consecință, ei nu sunt în starea de a „gândi așa” ca Pavel în viața creștină practică. În sensul în care Pavel vorbește aici despre a fi *desăvârșit*, chiar și noii convertiți pot „gândi așa”. Nu este o chestiune de cunoștințe, ci de inimă.

Versetele 15-17

Filipeni 3.15b-17: 15b ... și, dacă gândiți ceva altfel, Dumnezeu vă va descoperi și aceasta. Dar la ceea ce am ajuns, să umblăm pe aceleași urme. Fiți împreună-imitatori ai mei, fraților, și ațintiți-vă privirea la cei care umblă așa cum ne aveți model pe noi; ...

2 „A gândi ceva altfel”

Pavel continuă spunând: „și, dacă gândiți ceva altfel, Dumnezeu vă va descoperi și aceasta”. El a recunoscut că nu toți credincioșii se află la același nivel în experiența lor creștină: ei nu au făcut același progres și nu au obținut aceleași rezultate în experiența lor creștină. Mulți Îl urmează cu adevărat pe Hristos, dar nu se concentrează asupra lui Hristos în glorie în același mod unic, în care L-ar avea doar pe El ca centru al vieții lor. Pavel îi numește „de altă părere”. Cei mai mulți creștini credincioși de astăzi se încadrează probabil în această categorie. Ei nu au trecut prin exercițiile sufletești care duc la faptul că Hristos este singurul țel al vieții lor. Prin urmare, în viața lor există un amestec de lucruri și planuri pământești, pe de o parte, și, în același timp, o afecțiune autentică pentru Hristos, pe de altă parte. Pavel era încrezător că, dacă ei mergeau pe calea credinței cu Dumnezeu și deveneau maturi din punct de vedere spiritual în consecință, El le va „descoperi” că aceste preocupări pământești erau de fapt doar distrageri, care împiedicau sufletul să-L „urmeze” pe Hristos în glorie - și că vor lăsa aceste lucruri deoparte, așa cum a făcut și el. Satan știe acest lucru și face tot ce poate pentru a-i încurca pe credincioși în tot felul de activități și eforturi din care nu se pot desprinde atât de ușor.

Este frumos să vedem cât de îngăduitor este Pavel față de cei care aveau o altă părere. Nici nu-i muștră cu cuvinte dezaprobatoare, nici nu-i disprețuiește pentru că le lipsește practica în lucrurile dumnezeiești. Mai degrabă, el le vorbește cu îngăduință și îi încurajează să trăiască la înălțimea a ceea ce au realizat deja. El spune: „Dar la ceea ce am ajuns, să umblăm pe aceleași urme”. Ideea lui Pavel este următoarea: deși ne aflăm cu toții în diferite stadii de

creștere spirituală, putem totuși să mergem cu toții înainte într-o unitate fericită, dacă ne îndreptăm cu toții privirea în sus, spre Hristos în glorie.

Acest spirit binevoitor și plin de îngăduință este necesar atunci când pășim alături de frații noștri și surorile noastre în credință, pentru că avem tendința de a pune presiune asupra celor care sunt mai puțin avansați din punct de vedere spiritual și de a-i presa într-o formă care îi conformează în exterior la ceea ce credem noi că ar trebui să fie un creștin credincios. Dar dacă progresul spiritual nu se realizează prin luarea în stăpânire a inimii prin har și exerciții personale, îi va conduce să trăiască dincolo de ceea ce există cu adevărat în sufletul lor. Viața creștină va deveni pentru ei o chestiune impusă prin lege. În nerăbdarea noastră de a-i vedea înaintând și de a gândi la fel ca Pavel, îi putem pune în pericol fără să vrem, astfel încât să sufere o prăbușire spirituală. În loc să-i împovărăm și să-i îndemnăm să trăiască în lucruri care depășesc ceea ce este cu adevărat în sufletele lor, ar trebui mai degrabă să urmăm exemplul lui Pavel. El i-a încurajat pe aceștia să umble cu Domnul în „ceea ce au ajuns”, lăsând pe Dumnezeu să le „descopere” calea mai bună pe măsură ce creșteau în har. Spiritul plin de bunăvoință al lui Pavel față de credincioșii cu mentalități diferite este un exemplu despre modul în care sfinții mai avansați din punct de vedere spiritual ar trebui să-i trateze pe cei care au obținut mai puțin decât ei. Dacă am respecta mai mult acest lucru în relațiile noastre zilnice, am scăpa de multe certuri interne și lupte de cuvinte în viața adunării noastre.

Exemplul lui Elisei în comportamentul său față de Naaman ilustrează înțelepciunea pe care ar trebui să o avem în relațiile cu cei care sunt diferiți (2 Împărați 5.18,19). Când Naaman se gândea dacă să meargă sau nu în casa lui Rimon, Elisei i-a spus: „Mergi în pace”. El nu a spus nici da, nici nu, ci l-a lăsat în seama Domnului, care îi va spune clar ce este bine să facă.

Sfatul, pe care Pavel l-a dat tuturor credincioșilor cu alte gânduri, era: „Fiți împreună-imitatori ai mei, fraților, și ațintiți-vă privirea la cei care umblă așa cum ne aveți model pe noi”. Hristos trebuia să fie țelul lor, dar ei îl aveau ca „model” pentru viața lor creștină pe Pavel și pe cei care aveau aceeași gândire ca Pavel. Acest lucru arată: cel mai folositor lucru pe care îl putem face pentru sfinți este să umblăm noi înșine cu Domnul. Un model convingător exercită o influență puternică asupra celorlalți (compară cu Faptele apostolilor 20.20,35).

Versetele 18,19

3. „Gândirea pământească”

Pavel merge mai departe și vorbește despre o a treia gândire - și anume „gândirea la cele pământești”. El spune:

Filipeni 3.18,19: ... (pentru că mulți, despre care v-am spus deseori și spun și acum plângând, umblă ca vrăjmașii crucii lui Hristos, al căror sfârșit este pieirea, al căror dumnezeu este pântecul, și gloria le este în rușinea lor, care gândesc cele pământești).

În această grupă nu existau credincioși adevărați, așa cum existau în celelalte două grupuri. Acest lucru poate fi văzut din faptul că Pavel spune că „sfârșitul lor este pieirea”. Ei se declarau credincioși și se aflau în mediul creștin. Dacă nu vor deveni mântuiți, cât timp vor

avea ocazia pentru aceasta, vor fi pierduți pentru totdeauna.

Aspirațiile acestor oameni cu gândirea orientată spre cele pământești erau atât de serioase și îngrijorătoare, încât Pavel le spune credincioșilor din Filipi că este făcut să plângă chiar și numai pentru că trebuie să le amintească de acești oameni. Este remarcabil că îl găsim pe Pavel „plângând” în această scrisoare, care are o temă de bază atât de puternică de bucurie și veselie. Dar aceasta era din cauza celor pe care el îi numește „vrăjmașii crucii lui Hristos”. Acești oameni erau mărturisitorii fără viață, care au îmbrățișat învățătura învățătorilor iudaizanți menționați în Filipeni 3.2. Ei au urât și au respins judecata lui Dumnezeu asupra primului om sub Adam pe cruce; țelul lor era urmărirea lucrurilor pământești. Pavel spune că „gloria le este în rușinea lor”. Adică, vorbesc liber și fără regrete sau rușine despre trecutul lor. În consecință, acești oameni cu gândirea pământească nu au arătat niciun semn de pocăință. (Pavel a vorbit și despre ce aspirații a avut el în trecut. Dar a făcut acest lucru pentru a arăta că el a judecat acea năzuință).

În timp ce acești oameni mărturiseau doar că sunt credincioși, și nu erau deloc autentici, credincioșii adevărați pot fi influențați de căile lor și pot dezvolta o atitudine complet pământească. Adevărații credincioși nu-și vor pierde mântuirea veșnică, desigur, dar dacă iau un astfel de curs ar trebui să fie avertizați și muștrați.

F.G. Patterson în cartea sa *Blackrock Lectures - The Church of God* (1870, pag. 50-52) menționează un model al acestor trei stări de spirit¹¹ în mărturisirea creștină. În legătură cu luarea în posesie a țării Canaan, diferitele seminții ale lui Israel pot fi împărțite în trei grupuri, în funcție de ceea ce își doreau:

- Erau cele două seminții și jumătate (Iuda, Efraim și jumătatea de seminție a lui Manase) care au vrut imediat să pună stăpânire pe ceea ce le fusese dat de Domnul. Ei s-au suit imediat și au luat în stăpânire moștenirea lor (Iosua 15-17). Aceste seminții corespund creștinilor care „gândesc aceasta [așa]”.
- Apoi au fost șapte seminții (Beniamin, Simeon, Zabulon, Isahar, Azer, Neftali și Dan) care au întârziat să urce pentru a lua în stăpânire partea lor de țară. Aceștia corespund creștinilor care „gândesc altfel”. Ei aveau nevoie de o încurajare, iar Iosua i-a încurajat trimițând douăzeci și unu de bărbați (câte trei din fiecare seminție) să înainteze în țară și să scrie într-o carte lucrurile bune pe care le vor vedea acolo. Când s-au întors, au citit cartea poporului, iar acest lucru a trezit în ei dorința de a merge în Țara Făgăduinței. Aceasta este o imagine a ceea ce poate produce la sfinți o bună slujire. Cele șapte seminții s-au ridicat, au intrat în țară și au luat în posesie moștenirea lor (Iosua 18-19).
- În cele din urmă, erau două seminții și jumătate (Ruben, Gad și cealaltă jumătate a seminției lui Manase). Ei nu au vrut Canaan ca moștenire, ci au ales câmpiile Moabului, de cealaltă parte a Iordanului (Iosua 22). Aceștia corespund celor care „gândesc la cele pământești”.

Sfârșitul divin al căii creștine - Glorificarea (versetele 20,21)

Versetele 20,21

Capitolul se încheie cu explicația lui Pavel că cei care sunt în mărturia creștină au două „ieșiri” diferite, adică sfârșitul lor este foarte diferit. În Filipeni 3.19 a vorbit despre soarta celor care au fost mărturisitori cu gândire pământească: „Sfârșitul” lor este „pieirea”. Deoarece nu au credință, ei sunt distrugători ai casei lui Dumnezeu și, ca atare, vor fi judecați într-o zi (compară cu 1. Corinteni 3.17). Acum, în versetele 20 și 21, vorbește despre soarta credincioșilor adevărați. El spune:

Filipeni 3.20,21: Pentru că cetățenia *noastră* este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile.

Nici că se putea un contrast mai mare: mărturisitorul lipsit de viață își va primi partea sa în condamnarea la iad, iar credinciosul își va primi partea sa *cu* Hristos în ceruri și va fi *asemenea* lui Hristos! Acesta este prețul care îl așteaptă pe fiecare sfânt al lui Dumnezeu.

Putem fi cetățeni ai unei țări de pe pământ, dar adevărata noastră „cetățenie” este în cer. Patria și casa noastră este cerul. Pur și simplu așteptăm ca „Mântuitorul [Răscumpărătorul]” să vină și să ne ducă acolo. Acesta este un aspect viitor al mântuirii pe care toți credincioșii îl vor experimenta atunci când va avea loc răpirea (Romani 13.11; Evrei 9.28; 1. Petru 1.5).

Pavel explică faptul că nu vom merge acasă în cer în starea în care se află în prezent trupul nostru. Trebuie să aibă loc o transformare trupească prin care „trupul smereniei noastre” să fie „schimbat” în asemănarea „trupului gloriei” Domnului (1. Corinteni 15.51-56). Acest lucru are a face cu faptul că trupurile sfinților vor fi asemănătoare cu trupul Domnului; fiecare își va păstra aspectul său exterior individual și astfel va fi recunoscut - așa cum ucenicii i-au recunoscut pe Moise și pe Ilie pe Muntele Transfigurării (Luca 9.30).

[...] [Pavel numește pe bună dreptate trupul nostru un] „trup al smereniei”. Trupurile noastre au devenit astfel prin căderea lui Adam și prin efectele rezultate ca urmare a existenței păcatului în creație. În consecință, trupurile noastre sunt supuse bolii, putrezirii și morții (Eclesiastul 12.1-7). În sensul modern al cuvântului, nu există nimic rău sau malefic în corpul uman; răul constă în utilizarea greșită a corpului. Prin urmare, nu se spune niciodată că trupul uman este păcătos. (Romani 6.6 vorbește despre „trupul păcatului”, dar aceasta nu se referă la trupul uman, ci la caracterul absolut al păcatului ca sistem în creație. Dacă folosim cuvântul „trup” așa cum face Pavel în Romani 6.6, am putea spune în mod similar „mulțimea apei unui râu” sau „cunoștința științifică” etc.) Trupul nostru uman este implicat în multe acțiuni păcătoase (pentru care suntem responsabili), dar nu se spune că este păcătos în sine. Dacă trupul nostru ar fi fost păcătos, nu l-am putea aduce lui Dumnezeu pentru a fi folosit în slujba Domnului (Romani 12.1).

Creștinii credincioși vorbesc adesea despre primirea unui trup „nou”, când va veni Domnul, dar acest lucru ar putea transmite ideea că vom primi *un alt* trup, ceea ce nu este adevărat. Scriptura nu spune că sfinții vor primi un trup „nou”, ci mai degrabă că trupurile lor vor fi

„schimbate” (Iov 14.14; 1. Corinteni 15.51,52; Filipeni 3.21). Același trup care a fost îngropat va fi înviat, dar într-o stare de glorie total diferită (compară cu 1. Corinteni 15.42-44). Acolo se spune că același trup care este „semănat” în pământ la înmormântare va învia.¹² Dacă sfinții ar primi un trup nou sau diferit la venirea Domnului, atunci, concluzia logică este că Hristos nu ar învia trupurile în care sfinții au trăit cândva pe pământ. Acest lucru neagă învierea [trupească]. Pentru a evita o astfel de noțiune, Scriptura are grijă să nu spună niciodată că primim trupuri „noi”.

Când Domnul a umblat pe pământ, trupul Său uman nu era un „trup al smereniei” și nici un „trup al gloriei”. Trupul Său era sfânt și nemuritor (Luca 1.35). Doar când a înviat din morți trupul Său a fost glorificat. Scriptura spune că El a fost „luat în glorie” (1. Timotei 3.16). Adică, El s-a înălțat la cer într-o stare glorificată.

Gândirea corectă a credinciosului este de a-L „aștepta pe Isus Hristos ca Mântuitor”. Următorul lucru, pe care îl așteptăm, este să fim răpiți de pe acest pământ în orice moment.

[Der Brief des Paulus an die Philipper \(3\)](#)

Tradus din *The Epistle of Paul to the Philippians. The Epistle of Christian Devotedness and Joy*
Christian Truth Publishing 2017

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Vezi J.N. Darby, „Reading on Philippians 3” în *Notes and Jottings*, pag. 209.

[2] J.N. Darby, *Betrachtung über Philipper (Synopsis)*; Sursa: www.bibelkommentare.de

[3] H. Smith, *Der Brief an die Philipper*, la Capitolul 3.2,3; Sursa: www.bibelkommentare.de.

[4] Nota redacției: tradus textual după versiunea engleză King James.

[5] Din cântarea „Hail, sovereign love that first began” (1776); Text: Jehoida Brewer (1752–1817); în *Echoes of Grace*, cântarea nr. 88.

[6] F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 4, Der Brief an die Philipper, capitolul 3; Hückeswagen (CSV) 1998; pag. 128–129.

[7] Remarca redacției: Versiunea engleză a Bibliei King James traduce în Filipeni 3.8 „gunoi (bălegar)”, nu „murdărie (noro)”, ca versiunea Elberfelder (CSV). Anstey preferă traducerea murdărie (noro), deoarece gunoiul (bălegarul) ar putea fi folositor pentru anumite lucruri (combustibil, îngrășământ, etc.), iar murdăria nu poate fi folosită la nimic.

[8] J.N. Darby, „Readings on Joshua” în *Notes und Jottings*, pag. 441.

[9] Remarca redacției: Spre deosebire de traducerea germană a Bibliei, în Biblia King James în limba engleză, diferența dintre diferitele suferințe ale lui Hristos (suferințele din partea lui Dumnezeu pentru ispășirea păcatelor și suferințele din partea omului) poate fi, de obicei, clar observată. Bruce Anstey scrie:

Atunci când Scriptura vorbește despre „suferința” lui Hristos (engleză: *suffering*; la singular), de obicei are a face cu ispășirea (compară cu Evrei 2.9). Dimpotrivă, atunci când se vorbește despre „suferințele” lui Hristos (engleză: *sufferings*; la plural), se referă la martiriul Său (Evrei 2.10), la care credincioșii au parte atunci când suferă pentru El.

[10] Remarca redacției: vezi adnotarea în CSV-Elberfelder la Filipeni 3.11: „dacă voi ajunge cumva la învierea dintre morți”.

[11] Remarca redacției: Patterson numește aceste stări de gândire *states of soul*.

[12] Observă exprimarea repetată în acest pasaj: „este semănat în ...” care se referă atât la îngropare cât și la înviere (1. Corinteni 15.42-44).